

Acestea sunt pentru Yehuda

Pâinea, pe care părinții noștri au mâncat-o în țara Egiptului. *Mițva* de a mânca *Mața* [1] a fost dată copiilor lui Israel, chiar înainte de plecarea lor din Egipt, cu referire la exodul viitor, care urma să fie în grabă. Rezultă de aici că *Mițva* de a mânca *Mața* le-a fost dată în timp ce ei erau încă sclavi, iar scopul *Mițva* a fost pentru momentul răscumpărării, atunci când ei au plecat în grabă.

Acesta este motivul pentru care ne place să rememorăm consumul de *Mațot* (pl.) din Egipt, chiar și astăzi, din moment ce suntem la fel ca atunci când eram sclavi la străini. De asemenea, cu această *Mițva*, ne propunem să extindem răscumpărarea, care se va întâmpla în curând în zilele noastre, Amin, la fel ca și cu părinții noștri în Egipt.

În acest an - aici... anul viitor - liberi. Este scris mai sus că prin scopul acestei *Mițva* putem evoca răscumpărarea garantată, destinată nouă, la fel ca în *Mițva* de a mânca *Mața* dată părinților noștri în Egipt.

Noi eram sclavi... Este scris în *Masechet Pesachim* (p 116), „Începe cu condamnarea, și se termină cu slăvirea”. În ceea ce privește condamnarea, Rav și Șmuel au fost în dispută: Rav a spus să înceapă cu „la început, părinții noștri au fost închinători la idoli,” iar Șmuel a spus să înceapă cu „Noi eram sclavi”. Practica urmează pe Șmuel.

E nevoie să înțelegem această dispută. Motivul pentru care „începe cu condamnarea, și se termină cu slăvirea” este, așa cum e scris, „în măsura în care lumina domină întunericul”. De aceea, trebuie să ne amintim problema condamnării, căci prin aceasta vom dobândi o cunoaștere temeinică a îngăduinței Creatorului față de noi.

Este cunoscut faptul că întregul nostru început este doar în condamnare, deoarece „absența precede prezența”. Acesta este motivul pentru care „omul se naște mînzul unui măgar sălbatic”, iar în cele din urmă, dobândește forma unui om. Acest lucru se aplică fiecărui element din Creație, iar acest lucru a fost așa și în înrădăcinarea națiunii israeliene.

Motivul pentru asta este faptul că, Creatorul a provocat existența Creației din absență. Prin urmare, nu există nici o singură creație, care să nu fi fost anterior în absență. Cu toate acestea, această absență are o formă distinctă în fiecare element al creației, pentru că atunci când împărțim realitatea în patru forme: mineral, vegetal, animal, și vorbitor, constatăm că începutul mineral este în mod necesar absența completă.

Cu toate acestea, începutul gradului vegetal nu este absența completă, ci doar fostul său grad, care, în comparație cu ea însăși, este considerată absență. Iar în materie de înșămânțare și putrezire, care sunt etape necesare pentru orice sămânță, acestea sunt primite de la forma mineral. De asemenea, este același lucru cu absența din gradele animal și vorbitor: forma vegetală este considerată absență, în ceea ce privește forma animală; și forma animală este considerată absență, în ceea ce privește forma vorbitoare.

De aceea, textul ne învață că absența care precede existența omului este forma animală. Acesta este motivul pentru care este scris, „omul se naște mînzul unui măgar sălbatic”, așa cum este necesar ca

fiecare persoană să înceapă în starea de animal. Și scrierea spune: „Omul și animalul, grijește Tu, Doamne”. Și, așa cum unui animal îi este dat tot ce are nevoie pentru subzistența și îndeplinirea scopului său, El oferă omului, tot ceea ce este necesar pentru materialitatea sa, și îndeplinirea scopului său.

Prin urmare, ar trebui să înțelegem care este avantajul formei om față de forma animal, din perspectiva propriei lor pregătiri. Într-adevăr, este sesizabil în dorințele lor, din moment ce dorințele omului sunt cu siguranță diferite de cele ale unui animal. În această măsură, mântuirea omului de către Dumnezeu se deosebește de mântuirea față de animal.

Astfel, după toate cercetările și verificările, constatăm că singura nevoie în dorințele omului, care nu există în întreaga specie animală, este trezirea spre Dumnezeiescul *Dvekut* (adeziune). Numai specia umană este pregătită pentru ea, și nici o alta.

Rezultă de aici că întreaga problemă a prezenței în specia umană este în pregătirea imprimată în ea pentru tânjirea după lucrarea Lui, prin asta fiind superioară formei de animal. Și mulți au spus deja că, chiar și inteligența în îndeletnicire și în comportamente sociale este prezentă, cu o mare înțelepciune, în mai multe elemente din lumea animală.

Prin urmare, putem înțelege, de asemenea, problema absenței care precede existența omului ca negare a dorinței de proximitate a lui Dumnezeu, din moment ce omul este în gradul însuflețit. Acum înțelegem cuvintele frazei care spune: „Începe cu condamnarea, și se termină cu slăvirea”. Acest lucru înseamnă că trebuie să ne amintim și să analizăm absența care precede existența noastră într-un mod pozitiv, deoarece aceasta este denunțarea care precede slăvirea, și din ea vom înțelege slăvirea, mai profund, așa cum este scris: „Începe cu condamnarea, și se termină cu slăvirea”.

Aceasta este, de asemenea, sensul celor patru exiluri ale noastre, exil după exil, care preced cele patru răscumpărări, răscumpărare după răscumpărare, până la a patra răscumpărare, care este perfecțiunea completă pe care noi o sperăm să fie în curând, în zilele noastre, Amin! Exilul se referă la „absența care precede prezența”, care este îndreptare. Și, din moment ce această absență este ceea ce se pregătește pentru *HaVaYaH* atribuită acesteia, cum ar fi semănatul, care pregătește secerișul, toate literele de răscumpărare sunt prezente în exil, cu excepția lui *Alef*, din moment ce această literă indică „*Aluf* (Campion) al lumii”. [2]

Acest lucru ne învață că forma absenței este însă negarea prezenței. Și mai știm forma prezenței - răscumpărarea - din versetul, „Și nu vor mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său zicând: ‘Cunoaște pe Domnul!’ Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei”. Prin urmare, forma absenței anterioare, ceea ce înseamnă că forma de exil, este doar absența cunoașterii Domnului. Aceasta este absența lui *Alef*, care lipsește în *Gola* [Gula, Galut (exil)] și care este prezent în *Geula* (răscumpărare) – „Campion al lumii”. *Dvekut* cu acesta este tocmai răscumpărarea sufletelor noastre, nici mai mult și nici mai puțin, așa cum am spus că toate literele din *Geula* sunt prezente în *Gola*, dar nu *Alef*, care este Campion al lumii.

Pentru a înțelege acest aspect important, că absența, în sine, este ceea ce pregătește prezența atribuită acesteia, ar trebui să învățăm din comportamentele acestei lumi corporale. Noi vedem că, conceptul de libertate, care este un concept sublim, este perceput doar de câțiva aleși, care chiar și ei au nevoie de o pregătire adecvată. Dar majoritatea oamenilor sunt incapabili să-l perceapă. Pe de altă parte, în ceea ce privește conceptul de înrobire, mici și mari sunt egali: chiar și cel mai mic dintre oamenii care nu îl vor tolera.

(Am văzut că în Polonia, și-au pierdut regatul numai pentru că majoritatea dintre ei nu au înțeles în mod corespunzător meritul libertății și nu l-au păstrat. De aceea, au căzut sub povara subjugării sub guvernul rus timp de o sută de ani. În acel moment, toți au suferit sub povara subjugării și au căutat cu disperare libertatea cea mare. Și, cu toate că nu și-au asumat încă gustul libertății așa cum este el cu adevărat, fiecare și imaginat-o așa cum a vrut, dar în absența libertății, care este subjugarea, era gravat în detaliu în inimile lor să prețuiască libertatea.

Din acest motiv, atunci când au fost eliberați de povara subjugării, mulți dintre ei erau dezorientați, fără să știe ce au câștigat prin această libertate. Unii dintre ei chiar au regretat și au spus că guvernul lor i-a împovărat cu mai multe impozite decât guvernul străin, și au dorit întoarcerea acestuia. Acest lucru s-a întâmplat pentru că forța absenței nu i-a afectat în mod suficient.)

Acum putem înțelege disputa dintre Rav și Șmuel. RAV interpretează fraza ca începând cu denunțarea, astfel încât prin ea, mântuirea va fi apreciată în detaliu. De aceea, spune el, să începă de la vremea Tera. Iar el nu spune ca Șmuel, deoarece în Egipt, iubirea și lucrarea Lui erau deja plantate în câțiva din sânul națiunii. De asemenea, dificultatea adăugată de înrobire în Egipt nu este o deficiență în sine, în viața națiunii, numită „Adam”.

Și Șmuel interpretează fraza, spunând că, pentru că absența pregătește prezența, aceasta este considerată o parte a mântuirii Sale, și ar trebui să fie îndeplinită, de asemenea, cu recunoștință. Prin urmare, nu ar trebui să începă cu, „la început, părinții noștri erau închinători la idoli”, deoarece acel moment nu este considerat ca fiind „absență care precede prezența.” Acest lucru se datorează faptului că acest moment este complet lipsit de tipul uman de prezență, deoarece ei erau îndepărtați complet de iubirea față de El, la fel ca neutrul, care este lipsit de iubire.

De aceea, vom începe cu înrobirea din Egipt, când scânteile dragostei Lui ardeau în inimile lor, într-o măsură, dar din cauza nerăbdării și a muncii grele, acestea se stingeau în fiecare zi. Acest lucru este considerat „absență care precede prezența”, iar acest lucru este motivul pentru care el spune să începă cu „noi eram sclavi”.

Și, de asemenea, aceasta se datorează faptului că, conceptul libertății națiunii în cunoașterea lui Dumnezeu, este un concept foarte mare, pe care doar câțiva aleși îl înțeleg, și chiar și atunci necesită o pregătire corespunzătoare, iar majoritatea oamenilor nu-l ating. Pe de altă parte, perceperea greutăților înrobirii este clară tuturor, deoarece chiar Ezra a scris la începutul lui *Parașat Mișpatim*, „Nimic nu este mai greu pentru om decât să fie sub autoritatea altui om ca el”.

[1] pâine nedospită mâncată de evrei în timpul sărbătorii Paștelui

[2] Nota traducătorului: În ebraică, diferența dintre cuvintele *Galut* (exil) și *Ge'ula* (răscumpărare) este în adăugarea literei *Alef* la acesta din urmă.